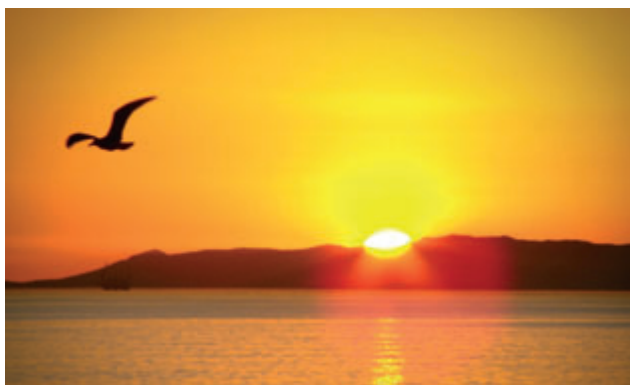

Влиянието на слънчевата енергия

Слънцето е извор от жива енергия за цялата Слънчева система. По отношение на Земята енергията на Слънцето е положителна. Тя се развива в положително и в отрицателно електричество и в положителен и отрицателен магнетизъм. Земната енергия по отношение на Слънцето е отрицателна (Земята има и двата вида енергии, но предимно са отрицателните; Слънцето също има двата вида енергии, но предимно са положителните). От съприкосновението на двете енергии се създава

животът на Земята. Посредникът, който съединява и трансформира тези две енергии, е наречен от учениците *етер*. Той прониква пространството и цялата Земя. Окултистите го наричат *животворна плазма*; мистиците го наричат *дух*. И в книгата *Битие* (гл. I, ст. 1-2) се казва: „В началото създаде Бог небето и Земята. А Земята беше неустроена и пуста; и тъмнината бе върху бездната; и Дух Божий се носеше върху водата“.

Строежът на Слънцето и строежът на клетките е подобен.

Слънцето има в себе си три области: едната от тях приготвя енергията; втората я акумулира и трансформира, а третата я препраща към Земята. Също и в клетките има три области: външна, която възприема слънчевата енергия; средна, която я акумулира в себе си, и вътрешна, която я преработва и превръща на жизнена сила. Тези три области ги има и в организма в по-развита форма. Те най-добре личат в зародиша. Първата, външната зачатъчна обвивка, се нарича *ектодерма*, средната се нарича *мезодерма*, а която е в центъра, вътрешната, се нарича *ендодерма*.

Енергията, която нашето Слънце получава от Централното Слънце на нашата видима Вселена, първоначално е положителна, но после се поляризира на положителна и отрицателна.

продължава на стр. 2

Писма от детската школа

СЛЪНЧЕВА ПЕДАГОГИКА

Ние сме готови на един опит: да вземем два разсадника - един, в който се проповядва нашето учение; друг, който ще предоставим на църквата. Нека отпосле сравним плодовете. Същият опит бихме могли да направим и в две училища. Обучението, възпитанието на децата днес е положено на фалшиви основи. Едно наше училище, в което обучението ще се води по съвършено други методи, ще даде по-други резултати.

Учителя

Из интервю с редактора на в. "Неделно утро" - бр. 29 от 17 юли 1922 г.

В зимните месеци „кокичетата“ от детската школа не спят, но грижливо се подготвят за първия радостен ден, когато Слънцето. Баба Марта ги дари с мартеници. Един наш добър приятел направи по-сладък празник с пригответените чер-

вено-бели сладкиши, а празникът на мама премина заедно с ...мама. Всички майки, които имаха възможност, присъстваха заедно с децата си на своя важен празник - 8. март, и участваха в работните ателиета - рисуване и апликация, готварство и градинарство. Децата пяха, играха, слуша-

ха приказки и показяха, че вече са готови за пролетния празник и упражненията от Паневритмията. Радваме се да ви направим съпричастни на нашите весели дни. Мечтите ни растат заедно с белите кокичета и желанията на родителите да поверят децата си на едно „наше“ братско училище са двигател на нашите ежедневни грижи. Време е да приемем отговорността и да събдем мечтата на много братя и сестри в изпълнение на окриляващата и отговорна мисъл на Учителя: „Има два пътя, по които туй Учение може да се реализира. Единият начин е пътят чрез възпитанието в училището, а другият път - чрез майките.“

ДШ „Бялото кокиче“

Календар на събитията през месец март

16 март, Търново - представяне с мултимедийна презентация на книгите: „Учителя за образованието“, „Окованият ангел“, „Завета на цветните лъчи на Светлината“; книжарница „Хеликон“.

17 март - участие в официалния културен афиш на Търново с концерт в залата на Общината.

21 март - Издателство „Бяло Братство“ представя „Учителя за образованието“ и „Слънчевата педагогика“ в Национална библиотека „Св.св. Кирил и Методий“. Презентацията: Андрей Грива и Слав Славов.

23 март - Празник на „Бялото кокиче“. Честито - става на една година!

Започват **Концерти на Дъгата**: 7 концерта, в 7 различни градове, посветени на 7-те цвята, с текстове от съответния цвят от Завета, и със съпътстващи изложби. Първият е на **25 март**, Варна, 11 ч., залата на художествена галерия „Борис Георгиев“. Последният - във Видин на 24 юни. Предстои да се уточни времето и мястото на другите концерти.

26 март - официалната премиера на книгата „С Учителя Петър Дънов“ на Михаил Иванов; Столична библиотека, 18 ч. Организира се от издателство „Захарий Стоянов“ и издателство „Бяло Братство“. Гост - президентът на издателство Просвета, Франция.

Влиянието на слънчевата енергия

от стр. 1

Има един важен закон: колкото Земята е по-отрицателна, толкова възприемчивостта ѝ към положителната слънчева енергия е по-голяма; и обратно, колкото тя е по-положителна, толкова повече намалява нейната възприемчивост.

Всяко небесно тяло приема енергии с отрицателния си полюс, а ги изпраща чрез положителния. Когато един център е положителен, той дава, а когато е отрицателен, взема. Положителната енергия твори, а отрицателната гради.

По-голямата част от енергията, която нашето Слънце приема от Централното Слънце, се консумира от него и сравнително малка част отива на планетите. Енергиите, които Земята приема от Слънцето, значително се преобразяват. Когато те проникват в земните пластове, последните поглъщат от тях всички хранителни елементи и остава само това, което не може да се ползва. Така преобразени, тези енергии вече не са полезни за развитието, и затова се изпращат от Земята в космическото пространство, а от там по известни пътища се връщат пак на Слънцето. Последното от своя страна ги препраща към Централното Слънце за по-нататъшна преработка, за да добият своя първоначален ритъм.

От полунощ до обяд Земята (дадено място) е отрицателна и затова възприема повече, а от обяд до полунощ е положителна и затова дава повече. От полунощ Земята започва да изпуска в космическото пространство отрицателна енергия, а на нейно място приема от Слънцето положителна. При залез Земята е най-положителна и затова дава най-много. Следобед тя започва да изпуска в космическото пространство положителни енергии и като изпусне достатъчно количество, става отрицателна. Това е постепенно, и надмощие на отрицателните енергии над положителните има към полунощ. Сутринта при изгрев Земята е най-отрицателна, т.е. приема най-много. Този факт е от извънредно голяма важност, за да се оцени значението на изгрева. Трябва да имаме предвид следния закон: ние сме част от земния организъм и затова когато земният организъм приема, и човешкият организъм приема; и обратно - когато Земята дава, и човек дава. Затова най-силно действащи са първите слънчеви лъчи. Тогава и човешкият организъм е най-възприемчив към слънчевите енергии. Сутринта винаги има повече прана - жизнена енергия, отколкото на обед. Тогава

живият организъм поглъща най-много и най-мощни положителни енергии. Първите слънчеви лъчи (при изгрев) са най-активни; тогава Слънцето е в апогея на своята дейност. Слънчевата енергия минава всеки ден през четири периода: от 12 часа среднощ до 12 часа на пладне има прилив на слънчева енергия, а от 12 часа на пладне до 12 часа среднощ - отлив.

Приливът, който започва от 12 часа в полунощ, достига до най-високата си точка при изгрева на Слънцето. Този прилив е най-силен и най-животворен! Той постепенно намалява до пладне, след това започва отливът, като най-силен е той при залез. При това, според закона на движението, онази част от Земята, която постоянно се обръща и приближава към Слънцето, се намира при най-благоприятни условия за своето развитие. А частта ѝ, която се отдалечава, губи повече от тези условия. Един час преди изгрев енергията на Слънцето има психическо влияние върху клетките на тялото - обновява ги и създава нов импулс за работа.

Преди изгрев лъчите, които се пречупват през атмосферата, имат влияние повече върху мозъка. По време на изгрева лъчите на Слънцето, които идват по права линия, имат влияние върху дихателната система и върху нашата чувствителност. А към обед същите лъчи имат влияние върху стомашната (храносмилателната) ни система. Затова лечебността на слънчевата енергия е различна: преди изгрев Слънце е за подобрене на мозъчната нервна система; при изгрев Слънце - за уякчаване на дихателната система, а от 9-12 часа - за уякчаване на стомаха, т.е. през това време от деня слънчевите лъчи имат целено действие върху болния стомах. Следобед слънчевата енергия има малки целебни резултати.

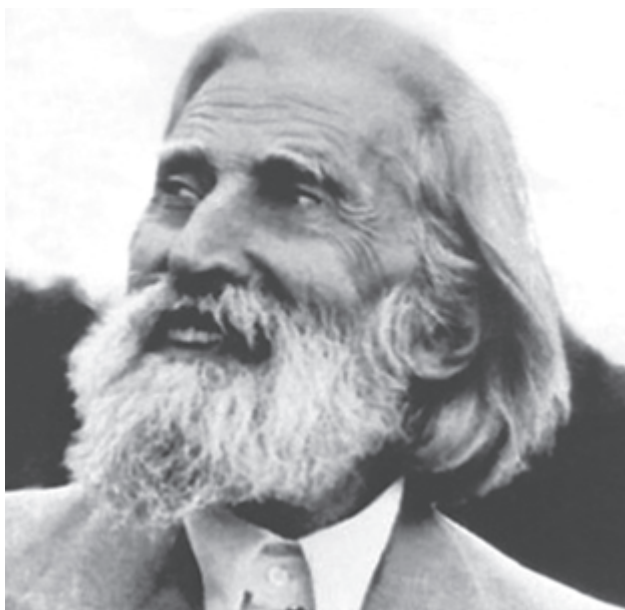
Повърхностно погледнато, би трябвало слънчевите лъчи да са най-лечебни към един-два часа следобед, когато топлината им е най-голяма, но ако те действат лечебно чрез топлината си, тогава защо топлината от печката не може да замени лечебното им действие? Не е слънчевата топлина главният лечебен фактор, а други, по-високи енергии, които можем да наречем прана (жизнена енергия), а към тях Земята е по-възприемчива сутрин.

Когато най-новите научни изследвания говорят, че слънчевите лъчи са най-лечебни преди обед, то някой би могъл да възрази така: когато у нас е изгрев, то за други е обед, а за трети е залез. Тогава защо е тази разлика в ле-

чебното действие на лъчите в различните часове на деня? Причината за тази разлика се крие в различната възприемателна способност на Земята и на организма.

Аналогично нещо става и през годината. През всички годишни времена слънчевите лъчи не действат еднакво. Земята (дадено място) в началото на пролетта е повече отрицателна и затова тогава най-много приема. Ето защо от всички годишни времена точно през пролетта слънчевите лъчи действат най-лечебно. От 22 март нататък Земята постепенно става положителна. През лятото тя е вече доста положителна и затова приема по-малко (И летните лъчи действат лечебно, само че по-слабо).

В началото на пролетта има повече прана и организмите повече я приемат. През лятото само топлината е повече, а не онази прана - жизнена енергия, която е в изобилие в началото на пролетта. Има известни признаци, по които може да се познае кога има набрана повече прана в Природата.

Така че слънчевата енергия през четирите годишни времена указва четири вида влияния: пролетта и лятото представляват прилив на слънчевата енергия към Земята, а есента и зимата - отлив. Затова най-благоприятното влияние на Слънцето започва от 22 март. Всички онези организми, които са здраво устроени, се ползват от тази енергия, а слабите организми се разтопяват от нея и отслабват още повече. От 22 март Земята работи по-творчески, творческите ѝ сили са в действие. Когато напролет положителната слънчева енергия се увеличава, тогава творческата дейност на Земята се увеличава и затова имаме този силен растеж - най-голямата органическа работа се свършва тогава.

Най-добрите месеци за обновяване са от 22 март, през целия месец април и май, до 22 юни. На последната дата всяко растение спира.

Денят може да се раздели на 4 периода от по 6

часа: от 12 часа полунощ до 6 часа сутринта - това е пролетта; от 6 часа сутринта до 12 часа на пладне - това е лятото; от 12 часа на пладне до 6 часа вечерта (до залязването на Слънцето) - това е есен. А от 6 часа вечерта до 12 часа в полунощ е зима. Поради въртенето на Земята, през известно време на годината лятото на деня е по-дълго, а зимата - по-къса. Зимно време е обратното.

Ние, хората на Земята, трябва да следваме през живота си пътя на растенията; те разбират закона за растенето по-добре. Слънчевата енергия слиза върху Земята като обширна струя, опасва я от Северния полюс към Южния и се връща пак към Слънцето. Някои учени поддържат, че точно тази енергия движи Земята около нейната ос. Когато растенията усетят, че тази потенциална енергия започва да се проявява и да приижда към Земята, те напъпват, приготвят се, а когато тя се усили, те се разлистват и най-сетне се разцъфтяват и завързват, като се стремят да събе-

рат всичката тази енергия, за да се оплодотворят. Тази енергия се предава на растенията чрез животворната плазма. Затова е добре, когато растенията напъпват и цъфват, в човешката душа да се роди една вътрешна радост, че приближава денят на нейното освобождение. Човек трябва да отвори чувствата си с обич към тази животворна сила, която го обгръща, за да може да приеме нейното благотворно влияние за освежаване на своите мисли, чувства и сили.

Пролетно и лятно време, от 22 март, е препоръчително да се ляга и да се става рано, за да се посрещне Слънцето и да приеме човек своя дял от него, тъй както пчелите събират нектар от цветята. Всеки трябва да прави опити ред години, за да се убеди в тази истина. Не е тук необходимо сяпо вярване. Всеки сам ще си изработи свои собствени схващания и понятия за благотворното действие на Слънцето. Това не е никак-

во заблуждение, а дълбоко разбиране на основния закон на Великата Природа. Винаги трябва да бъдем в съгласие с нейните постановления и да разбираме, че в тях се съдържат истинските методи за нашия живот. И ако ние вървим в съгласие с тях, всякога можем да бъдем умни, здрави, силни и щастливи. Следователно ние трябва да посрещаме служителите на Природата добре. Един от тези служители е Слънцето. Затова псалмопевецът казва: „И обръщах се, и търсех Бога на ранина“ (Псалом 78) и: „Добре е да славословим Господа и да песнопеем на Името Ти, Всевишни: да възвещаваме на ранина милостта Ти“ (Псалом 92), а не казва: „Вечер ще Те славя, Господи!“. Когато Природата започва работата си, тогава и ние трябва да започваме нашата. Това е то Божественото, Великото в живота - да мислим и чувстваме тъй, както Великата Разумна Жива Природа да се проявява, а не тъй, както хората са измъдрили всевъзможните системи и вярвания. Защото верува в света - това е Истината; същината на Живота - това е Любовете, а смисълът на този Живот - това е Мъдростта.

Казахме по-рано, че слънчевата система е аналогична на организма. В организма стават процеси, аналогични на процесите в Слънчевата система. Слънчевата енергия като дойде в мозъка, претърпява такива видоизменения, каквито тя претърпява, когато идва на Слънцето от Централното Слънце. Мъчно може да се обясни това, понеже хората имат механическо, а не разумно, психическо схващане. Отрицателният полюс е чувствителността, чувствата, а положителният - мисълта. В човешкия организъм мозъкът е положителен, а симпатичната нервна система е отрицателна. И в Космоса е аналогично. В лявата страна на човешкото тяло енергията слиза надолу, към левия крак, и после по десния крак и по дясната страна се качва нагоре. Такова електромагнитно течение има и около всеки орган. Например по дясната вежда минава положителна енергия, оттам тя се извива и се спуска под дясното око, където се превръща в отрицателна; оттам се качва над лявото око и вече е отново положителна; след това се спуска под същото око като отрицателна енергия. По този начин в движението си тази енергия образува нещо като осморка. В точката между веждите, в корена на носа, има един разумен център, който регулира тези течения около очите. Този център можем да наречем Мълчаливото, Разумното

в Природата, което регулира силите.

Кръвообращението се дължи главно на електромагнитните течения. Ако те не подкрепяха движението на артериалната кръв, то сърцето само не би имало тази възможност. Но кръвта се движи в човешкия организъм благодарение на това, че има един космичен импулс в света, който постоянно регулира кръвообращението на всички организми. На същото космично електромагнитно течение се дължат и движението на протоплазмата в клетката циркулацията и ротацията движение на Слънцето, планетите и другите небесни тела.

Енергията, която Земята взема от Слънцето, може да се сравни с артериалната кръв, а тази, която изпраща към Слънцето - с венозната. Нашето Слънце играе ролята на сърце, а още по-добре играе тази роля Централното Слънце. Както нечистата кръв от тъканите трябва да се върне към сърцето и от там в дробовите, за да се пречисти, така също и енергиите на Земята се възвръщат към Слънцето, за да добият първоначалния ритъм.

Ние считаме Слънцето не за някакво мъртво тяло, а за живо същество. Да допуснем, че някой учен човек поздравява съвременното общество отдалеч със своите гранати. Какво ще бъде нашето понятие за този човек - това ще бъде изучаване само на физическата му страна. А ако допуснем, че той ни изпраща чрез някой рефлектор своите лъчи - написани поеми с неговите поздравии, или пък ни изпраща своите плодове - в първия случай енергията му ще бъде разрушителна, във втория - ободителна, а в третия - оживителна. Сега изучаваме само двата рода енергии на Слънцето. Всички болести на Земята се образуват от Слънцето. Ако ние сме коравосърдечни, неотзивчиви и своенравни, Слънцето ни поздравява със своите шрапнели; ако сме умни, то ни поздравява със своите светли поеми, които внасят радост и веселие, и най-сетне, ако сме духовни и обичаме Природата, то ни изпраща своите живи плодове и внася в нас зачатък на Новия живот - туй, което в религията наричат Възкресение.

Невежите ще разберат Природата по нейните ограничителни физически закони, умните - по нейните светли поеми, а духовните - по нейните животворни плодове, от които изтича животът за цялото човечество.

Статия от Учителя, публикувана в сборника „В царството на Живата Природа“, София, 1934.

На 02.02.2012 г. в зала „България“ беше изпълнена Симфония на Възкресението от Густав Малер, дирижирана от Йордан Камджалов. Пространството в залата сякаш се огъна. Публиката и изпълнителите бяха в транс, чийто фокус беше върхът на диригентската палка на маестрото. Цялата енергия и екстаз от преживяното експлодира след няколко секунди безмълвна тишина в залата след финалния акорд. После... тишината избухна.

„За да разцъфнеш, трябва да си посаден“

(ИНТЕРВЮ НА ГАЛИНА ГЕРАСИМОВА С ЙОРДАН КАМДЖАЛОВ, ДВА ЧАСА ПРЕДИ КОНЦЕРТА)

Г. Г.: Франкфурт, Лондон, Берлин, Флоренция - и най-после дебют на българска сцена... Как се чувстваш?

Й. К.: Сбъдна се една моя десетгодишна мечта - изпълнението на Втора симфония на Густав Малер - Симфония на Възкресението. Когато я чух за първи път, останах потресен! Това е една симфония, която маркира пътя от абсолютната тъмнина към абсолютната светлина. За час и двадесет минути се преминава през една цялостна трансформация - от разпятието през смъртта до възкресението. Толкова мощно е направено, че човек някак интуитивно се свързва и става част от тази идея.

Г. Г.: „За да разцъфнеш, трябва да си посаден.“

Й. К.: Да, втората строфа е написана от Густав Малер. Онова, което ще цъфти, е било посадено в дълбокото, в тъмното, в грубото, на студеното; претърпяло е смъртта и страданието и е възкръснало за светлината. Всички, които са мислили върху това, са стигали в крайна сметка до този принцип, абсолютно приложим към всичко съществуващо. Това преживяване е разтърсващо, катарзисно, освобождаващо. И ако ние сега - този огромен хор, този огромен оркестър, солисти, диригент - ако всички ние вярваме в тази идея и я разбираме, и можем да я транспортираме до душата на слушателя - тогава тя ще бъде сразяваща. Навсякъде, където музиката има такъв потенциал, веднага ми привлича вниманието, защото за мен това е смисълът.

Г. Г.: Смяташ ли, че сегашният слушател е станал по-чувствителен и сетивен към посланието на Твореца?

Й. К.: Изобщо не бих се занимавал с изкуство, ако не вярвах, че то може да бъде ключ към провокиране на една по-специална чувствителност, на една по-специална сетивност в този процес на развитие. Ако в миналото е имало единичи, които са притежавали тази сръхчувствителност, каквото е Густав Малер, сега все повече хора се доближават до тази сетивност. Колкото повече общувам с хора, толкова повече виждам, че в крайна сметка всеки копнее за едно и също - да дадеш път на красивото в него. Аз просто съм сразен от откриването на потенциала във всеки един човек.

Г. Г.: Това ли смяташ, че е най-важното за съвремен-

ния интерпретатор?

Й. К.: Основното в живота е идеята, с която тръгваш, и целта, която си поставяш. В Лондон, в Дрезден, в Хелзинки - абсолютно едно и също е навсякъде! Едно и също търсиш, едно и също преследваш, едно и също искаш - да извадиш максимума от потенциала на човека: великото, красивото, основно бождаващото! Пътят към това нещо, поне в музиката, става чрез катарзис. Това го няма във всяко парче, но аз търся точно тези, които го имат, и ако абсолютно не вярвам в потенциала на изкуството да задвижи човека малко напред, аз веднага бих го напуснал, то не ме интересува. Цялата тая музика, всичките тия произведения, цялото това дирижиране са просто инструменти за повдигане на човека.

Г. Г.: Как оценяваш музиката на Учителя в контекста на сегашната култура?

Й. К.: Това е музика на абсолютното съдържание, музика, в която всеки тон е абсолютен и е там, където трябва да бъде и където има своето абсолютно значение. И това е отношение и разбиране, което трябва изцяло да се пренесе върху цялата ни култура, във всяко нещо - това е идеал. Фактически тези музикални упражнения идват да събудят вниманието ни към това, че живеем в свят, в който всичко е важно и е на мястото си. Всяко нещо идва, за да ти допринесе нещо, и ако не ти допринесе, няма смисъл да работиш с него. Отпук нататък аз това нещо го виждам като изискване към всяка една музика. Мисля, че музика, в която няма това отношение, просто отпада - тя няма бъдеще.

Г. Г.: Тоест трансформирацият ефект е най-важният?

Й. К.: Аз съм абсолютно убеден във възпитателната мисия на музиката. И мисля, че точно това съм научил от тези малки упражнения на Учителя. Малкото идва да ни научи на фундаменталното: освобождение, спасение, повдигане - това е задачата на изкуството.

Г. Г.: Какво те прави гражданин на света, е очевидно, а какво те свързва с България най-вече?

Й. К.: Винаги нося със себе си снимки от българската природа, записи на народна музика и беседи на Учителя. Това имам в багажа, това ще занеса и в Хайделберг, това ще занеса и в Бостън, и на Луната пак това ще занеса.

Галина Герасимова

Йордан Камджалов

ГУСТАВ МАЛЕР (1860 - 1911) работи дълго над своята Втора симфония. Грандиозната творба е композирана около седем години. В кореспонденцията си композиторът подробно споделя замисъла на дълго зреещата творба: „Нарекох първата част „Погребение“... В нея аз погребвам героя от моята Първа симфония... Същевременно тази част поставя големия въпрос - за какво си живял, защо си страдал? Нима всичко е една огромна страшна шега? Ако в живота на някого поне веднъж се е появявал този въпрос, той е длъжен да даде някакъв отговор; и този отговор аз давам в последната, пета част“.

В четвъртата част Малер въвежда песен от своя вокален цикъл „Вълшебният рог на момчето“, а за петата част намира стиховете „Ще възкръснеш...“ на големия немски поет от XVIII век Фридрих Клопшток, които според Малер най-точно изразяват идеята на финала на Втора симфония.

Ще възкръснеш

О, повярвай, ти сърце, повярвай,
че нищо няма да загубиш!
Твое е, да, твоето е, което си желало!
Твое е, което си любило,
за което си водило борба!
О, повярвай!
Не си родено ти напразно!
Ненапразно си живяло, страдало!

Туй, що родено е,
то ще погине!
Погинало, което е - ще възкръсне!
Спри да трепериш!
Подготви се да живееш!

О, болка! Ти всепроникваща!
Изкубнах се от теб!
О, смърт! Ти всепобеждаваща!
Сега сама си победена!
С крила, които придобих
в горещ любовен устрем,
ще отлети към светлината,
невиждана от нищие око.
С крила, които придобих,
ще отлети.
Ще умра, за да живея!

Ще възкръснеш, да, ще възкръснеш,
мое сърце, за миг!
И твоите минали страдания
до Бога ще те изведат!

Гьоте - великият дух и приятел на човечеството

На 22 март 1832 г. на 82 години си заминава великият Йохан Волфганг фон Гьоте. Той е един от най-големите гении на западноевропейската цивилизация и ние сме длъжни да го почитем с няколко думи.

Гьоте ще остане завинаги сред титаните на човешката мисъл с неизтощимия си стремеж да работи за човечеството и неговото повдигане в по-пълното и цялостно познание на Битието и човека. Събраните му съчинения са 143 тома, които включват литературни, научни и епистоларни текстове. Поезията му остава връх в европейската литература, а шедьовър като „Фауст“ и досега интригува изследователите с философската си и езотерична нагласа. Върху стиховете му са писани стотици песни от мнозина световноизвестни композитори, а кореспонденцията му с Фридрих Шилер, другият поетичен гений на немския народ, е пример за среща между велики духове с възвишени стремежи и идеали. С каквото и да

вал е и е анализирал цветовете на природата... С какво ли не се е занимавал, какъв ли не е бил? Портретист, пейзажист, скулптор, архитект, драматург, лирик, прозаик, мемоарист, критик, публицист, актьор, режисьор, директор на театър, подвързвач, гравьор, алхимик, физиогномист, анатом, остеолог, цветовед, ботаник, физик, геолог, хроматик, оптик, философ, астроном, юрист, историк, изкуствовед, държавен деец, финансист, директор на библиотека, пътешественик...“.

Гьоте всякога е вярвал с непобедима сила в могъществото на човешкия дух. За него познанието е било върховна цел и той е знаел, че без знание не може да има напредък на цивилизацията. Той е един от големите застъпници на еволюционното развитие на човека. Еволюцията, като непрекъснатото развиващо се самосъзнание, води човека към Божественото. Гьоте е смятал да се радва с пълна сила на жи-

се е занимавал Гьоте, то е било обхващано от неговия широко образован и оригинален дух и е било развивано с нови идеи и подобрения. За него казват, че „в продължение на много десетилетия е правил опити научно да обхване цялата земя природа, всички науки, свързани с биосферата. Той е събирал колекции, повтарял е и е замислял нови опити, конструирал е научни прибори, разсаждал е градини, спускал се е в шахти, изкачвал се е по планините, наблюдавал е през телескоп и микроскоп, изучавал е минералите, строежа и гънките на почвите, правил е метеорологични изследвания, наблюда-

вота и същевременно да го изследва и изучава, подобно музикант, който разучава Божията оратория. Гьоте е вярвал в божествеността на самата природа, на цялото творение, за него не е имало съмнение, че един единен Логос ръководи цялото Битие. Той сякаш изпълнява поръките на апостол Павел: „Да ходите достойно Господу, да Му угождавате във всичко и да приносите плод във всеко добро дело, и да растете в познанието Божие“ (Кол. 1:10), защото „присносущната Негова сила и божественост виждат се явно, от създание мира разумеваемите чрез творенията“ (Рим. 1:20).

продължава на стр. 7

Новите книги на Издателство „Бяло Братство“

Окованият ангел - мисли на ученика

12,00 лв.

Борис Николов е сред най-преданите ученици на Учителя Петър Дънов.

В годините на комунизма той е осъден на 12 години затвор заради принадлежността си към Бялото Братство, чиято „реакционна“ и „ненаучна“ същност според прокурора на процеса, била опасна за обществото.

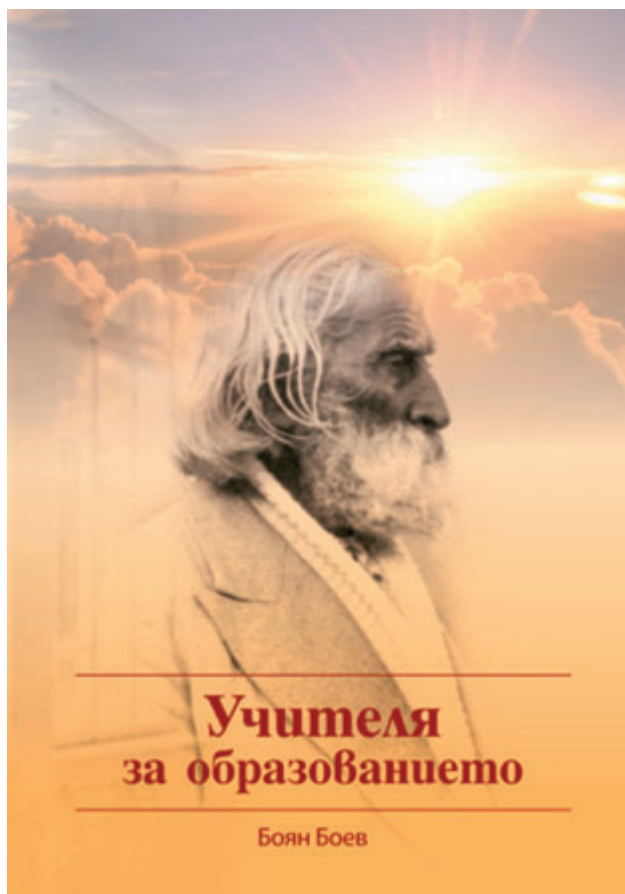
Настоящата книга ни представя чрез записките, писмата и рисунките на брат Борис от затвора, вътрешният свят на един духовно несломим човек.

„Господи, Ти ми подари най-хубавото, чисто, светло и прекрасно юношество, чудна младост и богата зряла възраст. Каква красота, какъв живот, мисъл, срещи и условия! Такова нещо е рядко и изключително! Благодаря ти! Пък и как ме благослови Ти пред прага на старостта - да отстоявам за Твоето Дело. Благодаря ти! Нека да бъде Твоята Воля - животът ми е в Твоите ръце!“

Борис Николов

Автор: Борис Николов
Издателство „Бяло Братство“
София 2012

Учителя за образованието

7,00 лв.

„Учителя за образованието - ролята на образованието в живота“

Авторът на тази книга е извършил една ценна работа със събирането на всички живи зрънца по отношение на образованието, които се съхраняват в хилядите беседи на Учителя Петър Дънов. Действително тия живи зрънца, посети в полето на образованието, не за дълго време биха дали своя богат и сочен плод. Педагогическите идеи на Учителя не са мисли само на един теоретик, а на един мъдрец, който обладава опита на вековете и дълбоко познава гъбините на човешката душа. Тези идеи, събрани и систематизирани, ще хвърлят светлина в умовете на всички скромни ратници, които работят в полето на образованието.

Автор Боян Боев
Издателство „Бяло Братство“
Детска школа „Бялото кокиче“
София 2011

Преплетени съдби

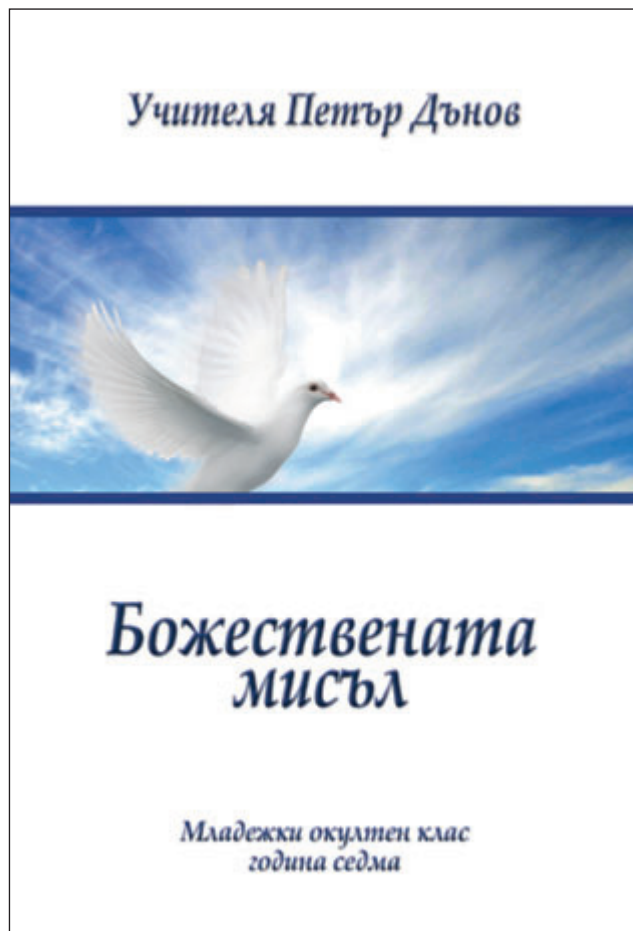
9,00 лв.

„Преплетени съдби“ - езотеричен роман, автор Невена Неделчева

Романът „Преплетени съдби“ помага на читателя да открие едно ново измерение на любовта. Пред героите стои задачата да се научат да обичат с любовта на душите, с Божествената Любов - онази любов, която помага за израстването на ученика. Това се превръща в най-голямо изпитание в духовния път и се оказва мярка за качествата и способностите на стремящия се по Пътя на ученичеството. Всички герои в романа са ученици на любовта.

Автор Невена Неделчева
Издателство „Бяло Братство“
София 2012

Божествената мисъл - МОК 7

10,00 лв.

„Божествената мисъл“ - Младежки окултен клас, година седма

Вярвайте в Божественото в себе си, вярвайте в Божественото във всички хора. Не се стремете да станете велики, но дайте път на Божественото в себе си - то ще ви направи велики. Единственото реално нещо в човека е Божественото, което е вечно и неизменно.

Издателство
„Бяло Братство“
София, 2011

Завета на цветните лъчи на светлината

(юбилейно издание)

12,00 лв.

Специален метод за духовна работа от Учителя.

„Аз искам да образувам силна вълна от седемте цвята, защото Христос е близо на физическото поле.... Всички тези стихове са извадени под Неговото ръководство, затова винаги, когато ги употребявате, Господ ще ви бъде на помощ. Всички тези неща са Негови думи и когато започнете да работите с тях, вие ще имате сила....“

По повод 100-годишния юбилей от съставянето на този уникален метод от печат излезе точното копие на първото издание на „Завета на цветните лъчи на светлината“, отпечатано по времето на Учителя през 1912 г.

Луксозно издание, позлатени ръбчета на страниците, релефен печат

Автор: Учителя Петър Дънов (Бейнса Дуно)
Издателство: „Бяло Братство“, София, 2012 г.

Девето юбилейно издание, подготвено от първото издание от 1912 г.

В началото на юни 1912 г. Учителя е в Арбанаши, където в уединение за два месеца написва книгата *Завета на цветните лъчи на Светлината*. Тя се състои от библейски стихове, подбрани и подредени според специфичните им послания, извирани от Духовни същности, наречени *Седемте Духове*. Те са и Седемте лъча на Божията Светлина, имат специфична вибрационна честота и се проявяват във видимия свят в седемте цвята на дъгата, а в психичния свят на човека - като добродетели, способности и сили. Освен Седемте лъча, в книгата са включо-

ложките. Йогите например имат много сложен метод. Метод като Христовия никъде няма да намерите, защото последната врата е Христос. Господ е между нас! Той ни слуша, радва се и ни обича!“. На събора в Търново той пояснява как да се работи с този Христов метод: „Това са стихове от Книгата Господня, така систематически извадени и наредени, щото при внимателно и благоговейно прочитане произвеждат духовното повдигане и усъвършенстване в Пътя Господен [...] Когато започнете да работите с тях, вие ще имате сила,

есента на 1912 г. тя излиза от печат, красиво оформена и подвързана. Учителя я раздава лично и поименно на всички, които са присъствали на Събора, като се подписва на всеки екземпляр.

Днес, 100 години след предаването на Завета, сякаш за нас изречени звучат думите на Учителя:

„Аз искам да образувам силна вълна от седемте цвята, защото Христос е близо на физическото поле. Всички тези стихове са извадени под Неговото ръководство, затова винаги, когато ги употребявате, Господ ще ви бъде на помощ.

Сто години от „Завета на цветните лъчи на Светлината“

ни Аметистовите лъчи, изявяващи Духът на Благодатта, и Диамантените бели лъчи - Духът Христов. Във финалната част на книгата всичко се слива в Белия лъч, в Плодът на Духът, за да възсияе в пълнотата на Божието единство Космичният Човек, проявен и осъществен в очистените *седем лъчи* чада Божии. Удивително е това съзвучие на Единството в *Завета*, където библейската веч-

ност е осмислена по нов начин, където мостът между човека и Бога оживява в говора на цветовете, където Лъчите на Божията Светлина тъкат новото в човешката душа, като будят и възрасват вложените в нея добродетели.

Докато Учителя пише *Завета*, непрекъснато усеща Христовото присъствие. Той е изцяло вдъхновен и проникнат от Христовия Дух. „Христос

никога не е присъствал така, както през тази година присъства“; „Тази наредба не съм я дал аз, а я дава Господ за вас“ - казва Учителя на Събора във Велико Търново през юли 1912 г. Христовото присъствие и предаването на Завета в този момент е от такова значение, че се активизират всички противодействащи сили: „... защото какви ли не мъчнотии ми се създаваха преди Събора,

особено когато се даваха стиховете от Господнята Книга, които със своите вибрации образуват лъчите, потребни за всички. Духовете се опитаха да се докоснат дори до здравето ми. Но Господ е, Който всичко преодоля“.

„Завета на цветните лъчи на Светлината“ е уникален духовен метод, за който Учителя казва: „Христос ви даде много прост метод и вие непременно трябва да го при-

но първо трябва да се очистите от греха“. Когато човек иска да работи за развитието на някоя добродетел в себе си или за да си помогне при лекуване, при разрешаване на противоречия, спорове, недоразумения, материални несподоби, той може да си послужи със съответните цветове и стихове.

Учителя възлага отпечатването на книгата на Димитър Голов и през

[...] Понеже Христос иде, то силата Му ще бъде седем пъти по-голяма, отколкото в миналите векове, а следователно и прогресът на човечеството ще бъде такъв.

Повечето от хората спят. Сега Седемте Духове действат, последната тръба е затръбила и вие всяко нещо бързо и неуморно ще гледате да го разберете, ако досега не сте сторили това“.

Соня Митева

Цикъл от концерти, посветени на Завета

По предложение на братска група от 7 души - Йоана Стратева, Петьо Цанов, Андрей Грива, Светла Нейкова, Галина Герасимова и Веселка Кондакова, през март 2012 г. се поставя началото на цикъл от концерти, посветени на 100-годишнината от „Завета на цветните лъчи на Светлината“. Всеки един от концертите ще представя отделен цвят и лъч на Светлината. Началото ще бъде във Варна, на 25 март - Благовещение, където ще се представят Лъчът на Живота и Лъчът на Любовта - червените и розовите лъчи. Подбрани са музика, текст, архивни кадри и природни картини, съответстващи на представените цветове. Целта е цялостно да се преживеят лъчите от Завета, да се оживят в нас и излъчат техните духовни вибрации, добродетелите, които те носят, да се направи връзка със скритото им мистично послание и с Небесните същности, от които те произтичат. И по този начин да се изпълнят думите на Учителя: „Аз искам да образуваме силна вълна от седемте цвята, защото Христос е близо на физическото поле“.

Упражнението за „Завета на цветните лъчи“

Знаменателната 2012 г., за която се говори в мистичните предсказания и с която са свързани толкова очаквания за духовен еволюционен скок в съзнанието на човечеството, е много важна и с още един факт - 100-годишнината от създаването на „Завета на цветните лъчи на Светлината“ от Мирвия Учител Беинса Дуно. „Завета“ е даден на хората през 1912 г. - едно не по-маловажно начало. Тогава според Учителя започва нов цикъл в планетарното развитие: Земята излиза от мрачната епоха, наречена Кали Юга, и навлиза в епохата на Водолея - епоха на Светлината. „Завета“ е резултат на мистична духовна дейност и на връзка на съзнанието на Учителя с духовните йерархии и е даден за също такава вътрешна работа в съзнанието на учениците на Бялото Братство.

Ние, братята и сестрите от групата в Благоевград, много добре осъзнаваме това. Затова оценяваме високо значението на окултното упражнение, което Братството започна през месец ноември 2011 г. Досега в Братството не се е провеждало духовно упражнение от такъв мащаб като масовост на участниците и като продължителност във времето. Винаги досега всеки от групата ни е чел „Завета“ като индивидуална вътрешна работа, но сега усещаме, че неговото въздействие и сила са много по-големи. Още от началото на упражнението групата реши да започва четенето на всеки нов лъч заедно. На определената за това дата се събираме в 6 ч. сутринта на две места в града, в различни квартири. Също така решихме, когато се събираме за лекциите от Младежкия

клас и на неделните беседи, които провеждаме сутрин, пак да четем „Завета“ заедно. Чете го този, който е дежурен за подготвянето на наряда и на беседата. Освен лъчите за месеца прочитаме и тези за съответния ден.

И колкото повече минават дните, усещам, че сякаш все повече навлизаме във вибрациите на свещените текстове. Сестрите вече почти не поглеждат книгата, когато четат общите стихове от началните части на „Завета“, от „Отец на Светлините“ и от „Плодът на Духът“, защото ги знаят наизуст. А устните на останалите също шепнат тихичко в хор свещените думи. Вслушвам се в интонацията на четящите, гледам лицата на хората, съпореживяващи текста, и сякаш постепенно започвам да усещам цвета, с който вибрира всеки от

нас и който е най-близък до неговата същност. Някой е по-близо до емоционалността на червения цвят, друг е по-разсъдъчен и рационален като жълтия цвят, трети е по-борбен и твърд като виолетовите лъчи или духовно извисен като сините и като диамантовите бели лъчи. Едва ли е случаен фактът, че една от сестрите, която изучава кабалата на имената, след медитативни опити определи за всеки от групата съответния цвят и добродетелите и качества, които са присъщи за него.

Общото четене на „Завета на цветните лъчи на Светлината“ за нас, братята и сестрите от групата в Благоевград, се превърна в източник на ценни духовни опитности в пътя към самопознанието и в работата за духовно усъвършенстване.

Спаска Миховска

Светъл спомен за брат Панчо

„Дните на човека са като тревата, като цвят на полето, така цъфти; Защо преминава вятърът над него и няма го, и място му го не познава вече.

А милостта Господня е от века и до века над онези, които Му се боят.“

Псалм 103

Посветените знаят, че животът ни на Земята е временно съчетание на тяло, душа и Дух и че истинският човек е в душата и Духа. Разграничаваме живот земен, който е преходен, от живот небесен, който е животът на душата и е вечен. Животът ни е едно постоянно пътуване между световите. Въпреки това трудно приемаме раздялата, още повече с любимия ни човек.

На 07.01.2012 г. ни напусна скъпият ни брат Панчо от Димитровград (с това име беше известен сред братските среди Запрян Тодоров Папазов). Биографията на този наш брат е част от историята на цяло едно поколение, израснало и работило на Божията нива непосредствено след заминаването на Учителя, удържало на репресиите през тоталитаризма и станало мост към новото поколение в Братството.

Брат Панчо е роден на 24 юли 1936 година в с. Крепост, Хасковска област. Дядо му, Запрян Делчев Папазов (1890-1956), е основател на братския кръжок в същото село. Историята е следната. През 1923 г. в с. Крепост се създава общество, свързано с Александър Кръстников (1879-1970), последовател на Учителя Бейнса Дуно, работил като пощенски чиновник, основател на Общество за психични издирвания и духовознание. Кръстников е проповядвал в редица градове на Южна България и така е намерил последователи в родното село на брат Панчо. От групата на кръстниковистите през 1939 г. се отделят братя и сестри, които започват да четат беседи на Учителя. Сред тях най-активен е брат Запрян, който през 1941г., по почина на Айтоското братство, закупува земя - лозе, и през 1943 г. на това братско лозе се построяват навес със стая и кладенец. През същата година, на 28 август, тук се провежда първият събор на Бялото Братство в с. Крепост. Идват гости от Пловдив, Стара Загора, Нова Загора, Сливен и музиканти от София. Този събор става традиционен до национализацията на лозето през 1957 г. След заминаването на брат Запрян дейността на братската група в с. Крепост се

преустановява.

Тази 1957 г. е твърде драматична за последователите на Бялото Братство навсякъде в България. Комunistическата власт забранява Духовно общество „Бяло Братство“ и провежда наказателни мерки срещу членовете му. Тук има интересно съвпадение: когато брат Панчо става ръководител на Димитровградското братство през 1997 г., или точно 40 години след закриването на съборите в с. Крепост, той поставя началото на т.нар. димитровградски събори. Трябва да се подчертае, че Запрян Папазов, дядото на брат Панчо, е бил много деятелен човек, той основава кооперация „Братско дело“ с магазин и мандра. В Димитровград, заедно със сина си Тодор Запрян Делчев, бащата на бр. Панчо създава дом, който става център на Братството в този край. Брат Запрян е бил личен приятел на брат Боян Боев, с когото се запознава през 1945 г. и който го снабдява с книги на Учителя. Брат Тодор Запрян доживява до 2007 г., достигнал 94-годишна възраст. Той е дългогодишен последовател на Учителя и до последния си час е изучавал Божественото Учение. Така от малък брат Панчо заживява в братска атмосфера. На 14 години започва да учи цигулка и през целия си живот се усъвършенства в това изкуство, като посещава курсове по солфеж и уроци по цигулка, за да се стигне до изявата му като музикант, какъвто го познаваме от Рила и от всички събори на Братството през последните 20 години.

Брат Панчо завършва гимназия в Димитровград и техникум по електротехника в Пловдив. През годините той постоянно усъвършенства уменията си и става известен в града като майстора с многото занаяти. Прави си голяма универсална работилница с дървообработващи, металообработващи машини и друга техника. Разбирал е от дърводелство, металообработване, тенекеджийство, електричество, фотография, работил е като електротехник. Много

трудолюбив и способен човек е бил братът, полезен и търсен от близки и от много свои съграждани.

Когато през 1997 г. брат Панчо става ръководител на Димитровградското братство, той намира подходящо помещение за сбирките и духовните наряди на братската групата и дава началото на димитровградските събори на Бялото Братство през първата събота и неделя на септември. В неговия дом отсядат гостите от страната, а Паневритмия се играе в парка „Габера“. И така до последния събор, проведен на 3 и 4 септември 2011 г.

Макар и самоук цигулар, брат Панчо намира своето място в музикалния живот на Братството и винаги е като войник на поста си: свири на утринните и вечерните наряди, на Паневритмия, също и всяка вечер на Рила, когато около цигулката му се събират братя и сестри, за да попеят заедно. Незабравими ще останат ежегодните екскурзии, които той правеше със своите приятели до Урдиния циркус. Това си беше духовно пътешествие, свързано с преминаване по високи върхове и обхождане на Урдините езера, като на всяко езеро се правеха духовни наряди, като се четеше Словото на Учителя. Миналогодишният лагер на Рила приключи на 24 август, на Паневритмията свириха брат Панчо - цигулка, и брат Тодор - кавал. Може би последният брат, слязъл от планината, беше брат Панчо: той оставаше накрая винаги сам и раздялата с планината за него беше нещо като ритуал.

Ето го и краят на земния му път. Като дългогодишен скиор, дори на 75-годишна възраст той още караше ски като младеж. През тази година брат Панчо избра ски пистите на гр. Чепеларе и тук бяха последните му спускания. Напусна ни един брат, който беше изцяло отдаден на Братството и предан на Учителя.

Мир и светлина на душата на любимия ни брат Панчо.

Атанас Атанасов
и Тодор Иванов

Любовта на душите

В Издателство „Бяло Братство“ излезе от печат новият роман на Невена Неделчева - „Преплетени съдби“. Той повежда читателя през лабиринта на времето и обръща страниците на Книгата на живота през вековете и хилядолетията. И по всички пътища на времето свети една червена нишка, която излиза от ръцете на Любовта. Който успее да се задържи за нея, намира върната посока по кръстопътищата; който я изпусне от шепите си, се залутва в прашните друмища и застава пред тъмни пропасти.

Никой не би се изненадал, че темата на последния роман на ученицката на Учителя на Любовта Петър Дънов Невена Неделчева е постигането на онази същност на Любовта, която помага за израстването на ученика. Това постигане или непостигане се превръща в най-голямо изпитание в духовния път и се оказва мярка за качествата и способностите на стремящия се по Пътя на ученичеството. Целта е определена от Всемировия Учител, който непрестанно напомня на разтворилите се пред него жадни сърца, че „Бог е Любов“, че ние сме родени от Любовта и че цялата Вселена е проявление на Любовта.

Тя, Любовта, тече като огромна пълноводна река през живота. От едната ѝ страна са нощта и студът, в които се лутат и зъзнат онези пътници, които още не са я намерили. Техният път е страдание и болка. От другата страна на реката на живота са денят и Слънцето - и онези рожби на Любовта, които са започнали да усещат сладката ѝ топлина в сърцата си. Техният път е устрем и светлина.

Всички герои в романа са ученици на Любовта. Недъгавият Тони е извършил грях спрямо нея и това е причината за ужасните му физически страдания. И именно Любовта е тази, която връща лека-полека човешкото в него. Марина преминава през своя ад от омраза и ревност към първата любовна на своя син Слави - Деяна. Едва когато, след многобройните страдания и загуби, Марина обиква Деяна и оценява нейните добродетели, тя постига мир в душата си.

Деяна носи Любовта с цялата си същност. В найранната си младост тя преживява любовта на жената, но остава разочарована от нея. Връзката ѝ със Слави е нетрайна и не задоволява духовните търсения на героинята. Едва когато среща Станимир, Деяна тръгва по стръмния път към постигането на оная Любов, която се нарича „Любов на душите“. Дватама със

Станимир преминават през много вътрешни противоречия при надмогването на желанията и на стремежа към прост човешко щастие в любовта. Връзката между тях е стара, от векове, и необикновено силна. Но в своята чистота на ученик Деяна се извисява до висотата на едно същество без плът. Борбата в сърцето на Станимир е много посилна. Но неговите духовни опитности от миналото му помагат да разбере, че земната любов между мъжа и жената със своите страсти спира развитието на ученика. Той осъзнава прозрението, че подобна любов не се разрешава на напредналите ученици с постижения в духовния път като неговите. Станимир разбира, че ако обичаш много един човек, не можеш да обичаш с достатъчна сила другите. А най-много от всичко той желае да бъде ученик на Учителя и да служи на човечеството и Бога.

По дух Станимир е странник. Той е българин, напуснал като дете със семейството си своята родина и преселил се в Америка. Но неговият скиталчески дух го кара да обикаля земите, станали люлка на древни окултни школи, за да търси своя Учител. Пътувал в Индия и Тибет, Станимир намира Учителя си в България и се свързва с него с неразрушимата връзка на Любовта.

Малката Аси, дъщеричката на Деяна, не знае какво е омраза и нейната същност не познава друго чувство освен Любовта. Тя е одухотворено същество, напреднало в своя духовен път, което може да избира своите възплъщения. Аси се ражда в дома на Марина и Слави, за да им помогне да разрешат миналата си карма, довела до противопоставяне и ненавист към Деяна. Изпълнила своята мисия да накара предишните противници да се обичат, Аси се връща в невидимия свят. Тя самата преминава през тежко боледуване, но не го изживява като страдание. За нея не е драма, че ще си замине от този свят още в детските си години. Аси си тръгва от Земята, осъзнала и изкупила своята грешка от миналото - че сега я боли, защото някога не е обичала всички хора еднакво - така, както обича Бог.

Едно от постиженията на Н. Неделчева в творбата е изграждането на обрза на Учителя. Това е необикновено трудна задача, защото не е лесно да се представи един Велик Дух не просто като тежа, а като живо същество. Учителя е в обичайната обстановка на Изгрева или на Седемте рилски езера, но той е необикновен с мъдростта, която излъчва, с бащинската грижа и обич, с които следи

живота на учениците, с проникновението, с което отговаря на въпросите, които тези хора носят като неразрешимо противоречие в себе си, с Любовта, с която лекува техните рани. Писателката представя по въздействащ начин Словото на Учителя - то звучи не като проповед изобщо, а като диалог с човека. Великият мъдрец и ясновидец чете в душите на хората и думите му са отговор, лек и прозрение за тях. Това необикновено общуване на Духовния Учител с учениците му помага на читателите да участват в техния разговор за живота и да намерят ориентири в собствените си кръстопътища.

Не мога да не отбележа любовта и преклонението на авторката към Учителя. Те се чувстват в безграничното благоговение, с което всички герои в творбата говорят за него - и тези, които още не го познават, но търсят в думите му утеха и светлина, и тези, които са заплени от красотата на неговите идеи. В романа оживява едно необикновено пространство. Там невидимият свят и съществата в него не са представени като далечна мистична реалност, а като една действителност, в която се преплитат два еднакво възможни паралелни свята: светът тук, на видимите неща, и светът отвъд, на светлите същества и на великите духове. Много от героите имат свои невидими покровители, с които се намират в непрекъсната връзка.

Темата за преражданата взривява представите на ограниченото човешко съзнание на героите за времето и разрушава неговите граници. Така хората започват да възприемат своето „сега“ като част от веригата на извечния живот, ката един ден от съществуването си през хилядолетията. Станимир разкрива на героите техните превъплъщения през различните епохи и така им помага да осмислят това „днес и сега“. Разширеното време без граници внася нова философия за живота и за моралните категории в него.

Романът „Преплетени съдби“ помага на читателя да открие едно ново измерение на Любовта. Героите се обичат с предана съпругеска любов, с обичта на другарството. Но пред някои от тях стои задачата да се научат да обичат с Любовта на душите, с Божествената Любов. Това е висок и стръмен връх както за героите на творбата, така и за всички хора. Но на върха, във висините, стои Учителя и посочва Пътя със своята светлина. Деяна, Станимир и другите ученици не се плашат да тръгнат по него. Това е Пътят на всички хора.

Спаска Миховска

Пролет иде: време за Паневритмия, време за заземяване, или как Америка преоткри мокасините

Историята започва през 1998 г. с Клинт Обър, пенсиониран директор на кабелната телевизия от Аризона, който един ден, както седял на пейка в парка и наблюдавал потока от хора, си задал въпроса дали носенето на синтетични обувки и подметки не повлиява по някакъв начин на човешкото здраве. В света на електрониката и електричеството всички уреди се „заземяват“, т.е. свързват се с проводник към земята. Всички електроуреди в нашите домове са защитени и стабилизирани чрез „заземяване“ – такива са стандартите на строителството в съвременните страни. И така, Клинт Обър си задавал въпроса дали земната енергия не играе подобна защитна роля и при поддържането на здравето на човека. Това поставя началото на серия от изследвания и впечатляващи научни открития. В крайна сметка се доказва експериментално, че директният контакт със земята (като ходенето бос например) има мощно положително въздействие върху човешкия организъм. Аспекти на това влияние са много. По-долу ще посочим няколко от тях.

Около Земята съществува отрицателно електрично поле, чийто източник са слънчевият вятър, който навлиза в магнитосферата, йоносферичният вятър и електричните светкавици в атмосферата. Изчислено е, че всяка минута в земната повърхност се изпразват от 1000 до 2000 електрични светкавици, като по този начин зареждат положително горния атмосферен слой и отрицателно – земната повърхност. Поради това земната повърхност е изобилна на свободни електрони и това се явява ес-

тественият електрофон, в който се развива животът на Земята.

Когато кожата на тялото е в контакт със земята, то се снабдява със свободни електрони и изравнява своя потенциал със земния (6,9). Ако човек стои на открито, но изолиран от земята, то неговото тяло се изравнява с положително заредената атмосфера и той натрупва повече електричество. При контакт със земята електричеството от приблизително 3,7 волта спада до 0,007 волта, което е разлика от 467 пъти!

Свободните електрони играят изключително важна роля за протичане на естествените процеси в тялото. На физиологично ниво нормалното количество електрони гарантират ефективното неутрализиране на свободните радикали в тялото. Свободните радикали се посочват като една от основните причини за много заболявания, в това число и канцерогенните. Здравните специалисти препоръчват различни хранителни добавки, за да бъдат те изведени от тялото на човека, докато достъпът до земния енергиен резервоар от отрицателно електричество гарантира лесно и естествено неутрализиране на свободните радикали в организма. Освен това така се предотвратява и развиването на възпалителни процеси от всякакъв характер, спирайки по този начин развитието на много заболявания.

Еритроцитите (червените кръвни клетки) в кръвта, когато са заредени отрицателно, се „държат на разстояние“ един от друг (т.нар. rbc zeta потенциал) и по този начин те не могат да изпълнят оптимално своята роля – да се свързват с кислородните молекули, транспортирайки

ги до всяка една клетка, като отвеждат въглеродния двуокис обратно. При липса на контакт със земята еритроцитите започват да се събират на групи, настъпва процес, подобен на коагулация, те се слепват, като по този начин правят кръвта по-гъста. Съществува хипотеза, че „синдромът на елетронната недостатъчност“ е една от причините за мозъчен инсулт. Установено е, че рискът от мозъчен инсулт е с 40% по-висок от при хора, живеещи във високи жилища. Колкото по-далече е тялото от земната повърхност, толкова по-положително се зарежда, а оттам и нежеланият ефект върху кръвта.

В едно изследване на

Gaetan Chevalier, Kazuhito Mori, and James L. Oschman върху ефектите на заземяването върху физиологията на тялото се отчитат параметрите на мозъчната активност, мускулен тонус и периферно капиллярно налягане. Експериментът протича по следния начин. Заземяването се извършва, като доброволците сядат в удобен стол и на петата на всеки крак се залепят електропроводими пластини, които са заземени чрез метална тръба извън сградата. Взети са всички мерки срещу външно влияние от проводници в стените, електроуреди и т.н. Измерването

продължава 14 мин. преди и 14 мин. след заземяването. Промените настъпват за по-малко от секунда в момента на самото заземяване. Интересното при EEG диаграмите е следното: дясното полукулбо (синият на диаграмата) показва стабилна графика, а графиката на лявото полукулбо (червеният) показва рязка промяна. Лявото полукулбо е това, което се повлиява благоприятно при контакт със земята. Лявото полукулбо отговаря за логическото мислене, то е „мъжкото“ полукулбо. В него се намират важни центрове като речта, писането, понятията за време, цифри и т.н. Всеизвестен факт е, че съвременният човек функционира и

реагира в света от позицията на своето ляво полукулбо (този процент е повече при мъжете). На графиката се вижда ясно моментът на започване на заземяването и ефектът върху лявото полукулбо (обозначено със стрелка). Графиките показват средните стойности на четирите основни типа мозъчни вълни – бета, алфа, тета и делта. В това изследване електродите са поставяни в предната част на черепа, която дава информация за фронталните лобове на мозъка, отговарящи за абстрактното мислене, преценката и предвиждането.

Друг изследван пара-

метър е мускулното напрежение. Взети са данните от левия и десния горен трапецовиден мускул чрез SEMGs (повърхностна електромиограма), които се приемат като показатели за нивата на стрес. Крайния анализ на резултатите показва рязка промяна в мускулното напрежение още в момента на заземяване (фиг. 2) и промяната е по посока на изравняване, т.е. тези графики, които показват по-висока стойност от средната, се намаляват, а тези, които показват по-ниска стойност, се увеличават.

Сърдечният ритъм не показва никакви отклонения при заземяване на тялото, но за сметка на това периферният кръвен поток (BVP) показва значително повлияване. Периферният кръвен поток се свързва с баланса между симпатиковия и парасимпатиковия дял на вегетативната нервна система. Оттук следва важен извод: оросяването на крайниците се подобрява при контакт със земята. Като цяло се отчита увеличаване на парасимпатиковата активност за сметка на симпатиковата, което пряко е свързано с нивото на хормонален стрес в тялото.

В заключение учените установяват, че непосредственият контакт със земята „има значително влияние върху електрофизиологичните качества на мозъка и мускулатурата, върху периферното кръвно налягане (налягането в капиллярите) и върху шума и стабилността на електрофизиологичните записи. Всички промените в EEG, EMG и BVP показват намаляване нивото на общия стрес и напрежение, както и промяна в автономния баланс при заземяване“.

В резултат на още много подобни изследвания се

установява намаляване на хроничните болки и безсънието, подобряване регулацията на глюкозата, на функциите на щитовидната жлеза, повишаване на имунитета.

Играенето редовно на Паневритмия на открито и на „бос крак“ би било най-добрият вид заземяване, каквото препоръчват специалистите. Изчислено е, че ако ходим 2 часа боси, настъпват трайни положителни промени в биохимизма на тялото. Може да кажем, че за времето, което отнема изиграването на една Паневритмия, тялото възстановява своя нарушен енергиен и биологичен баланс, който е следствие от липсата на контакт с Майката Земя. Ефектът се подсилва и от факта, че Паневритмия се играе рано сутрин, когато все още има роса по тревата. Водата действа като идеален проводник, правейки контакта на ходилата със земята още по-добър и преносът на електронни става по-ефективен. Естествено, контактът със земята има и други измервания – ние буквално се зареждаме с енергия от Земята; освен това се извършва естествен акупунктурен самомасаж и се стимулират всички органи и системи на тялото, които са представени в съответните зони на ходилото. Тези факти вероятно ще бъдат доказани и от бъдещи научни изследвания.

Използвана литература:

Chevalier G, Mori K, Oschman, JL. „The effect of earthing (grounding) on human physiology.“ *European Biology and Bioelectromagnetics* Jan 31, 2006; 600 -621

Ober, Sinatra, Zucker „Earthing - the most important health discovery ever?“

Живко Стоилов

Гьоте - великият дух и приятел на човечеството

от стр. 3

Гьоте е имал непоколебимата вяра, че на човека е дадено да познава Божието творение с ума и душата си. Както казва Учителя: „Проповядва се, че на човека ще се дадат дарби. Не, на човека ще се дадат условия да развие своите дарби. Когато в Писанието се казва, че Бог е създал човека по образ и подобие Свое, разбираме, че Бог създаде човека с всички онези дарби, които са били необходими за милиарди години. За бъдещия дарби трябва да се развиват. Дава се едно благо, дава се едно условие, за да могат сега тия дарби да се развиват“.

За Гьоте природата е изначално сакрална, тя е божествена не само в нейната етерна същност, но и с хармоничните си пропорции тя изразява Божията красота. В ранното си есе „Природата“ той изповядва духовните си и мистични съзерцания на всевластната Велика Майка. Любовта и силата на духа му са запалили жизнеността и дееспособността му до края. Казват, че след смъртта му неговото тяло е било съвсем здраво, силно и съвършено в красотата си.

В личността на Гьоте ние виждаме човек, който пълноценно в живота си разгръща своя потен-

циал – такъв, какъвто е трябвало да бъде той в неговата тогавашна инкарнация. Гьоте не е бил езотерик като Сведенборг и Щайнер, но е имал езотерични познания и духовната му интуиция е достигнала до много окултни истини. Нека чуем какво казва той: „Аз съмям и четирите Евангелия за съвсем верни, защото в тях сияе отблясъкът на една възвишеност, извор на която е личността на Христа и която е по-божествена от всяка божественост, появявала се някога на Земята. Попитат ли ме дали е в моята природа да Му оказвам божествена почит, ще отговоря: На-

пълно! Аз се прекланям пред Него като пред Божествено откровение на най-висшия принцип на нравствеността. Попитат ли ме дали е в моята природа да почитам Слънцето, пак ще кажа: Напълно! Защото то също така е откровение на най-висшето начало, и то най-мощното от всички, което е дадено да използваме на нас, земните деца. Аз обожавам в него светлината и творещата Божия сила, чрез която ние единствено живеем, действваме и съществуваме, а с нас – и всички растения и животни“.

Гьоте искрено е вярвал в обединението на човечеството в Христо-

вата Любов. Неговата богата душевност се е чувствала свързана с всички хора и е съпреживявала техните радости, страдания, изпитания и борби и ги е претворявала в творчеството си. Както самият той казва: „Само цялото човечество, взето заедно, е истински човек и индивидът може само тогава да се радва и наслаждава, когато притежава мъжеството да чувстват себе си в това цяло“. За Гьоте колективното човечество може да поведе съдбините на света в правилна посока. Затова и той казва чрез своя герой Фауст знаменитата фраза: „В началото бе Делото!“, защото само

във волята, в делата може да се прояви на Земята пълният човешки дух. Така Гьоте ни завещава действията и творенията си неотлъчно да се стремим към висотите на Божествения живот, защото човешкият дух е богоподобен в същността си. С тези размисли и с личността си Гьоте свети в сърцата ни и до днес.

Приложение:

Вижте за Гьоте в сп. „Житно зърно“, бр. 3/1999 г. статиите на Людмила Коева „Гьоте – гений без граници. 250 години от рождението на Гьоте“ и на Хари Салман „Да четем в книгата на природата“.

Деян Пенчев

Юбилейна конференция, посветена на Завета

Една от инициативите, свързани с юбилейното честване на стогодишнината от написването на „Завета на цветните лъчи на светлината“, е и научната конференция, която ще се проведе на 31. 08 - 02. 09 2012 г. в Арбанаси. Повече подробности за нея могат да бъдат прочетени в Първото известие, което публикуваме, както и от членовете на организационния комитет: Димитър Калев, Стела Рускова, Християна Йорданова, Даниела Анчева, Георги Христов. Адрес за връзка: stela_pr@abv.bg и телефон 0886 567104.

Общество Бяло Братство – България

100 ГОДИНИ
ЗАВЕТА НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТИНАТА

МЕЖДУНАРОДНА ЮБИЛЕЙНА НАУЧНА КОНФЕРЕНЦИЯ
МЕТОДЪТ НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТИНАТА

Първо известие

Това са стихове от Книгата Господня, така систематически извадени и подредени, че при внимателно и благоговейно прочитане възпроизвеждат всички багри, нужни за духовно повдигане и усъвършенстване...
Христос ви дава много прост метод и вие непременно трябва да го приложите.

Скъпи приятели,

Вече цяло столетие един текст на Учителя Беинса Дуно (Петър Дънов) прелиства Библията по необикновен начин, пресъздава словесната мощ на стиховете й, възкресява образите й и с красотата на многоцветни трептения ги прави причастни на сетивата ни. Завета на цветните лъчи на Светлината връща на свещените християнски текстове изгубената сила за тайнство и посвещение, съблича ритуалната им иносказателност и методологично пречистени ги подарява на свободната човешка индивидуалност. Преведена на много езици, тази книга е ежедневен наръчник за изследване и моделиране на фините етерни пространства – природни и душевни.

Всяка култура създава свой Завет и това е самосъзнание за собствената й мисия. Столетното битие на Завета на цветните лъчи на Светлината пулсира в разумното християнско сърце на модерния свят в очакване на нови и нови мислещи сърца.

От организационния комитет

ТЕМИ

- Исторически, философски, езикови, педагогически и естетически аспекти на Завета
- Езотерични аспекти на Завета като медитация и мистично преживяване на Христос
- Художествени възплъщения на Завета

ПРОГРАМА

- Пленарни сесии
- Дискусионни кръгли маси
- Изложби

Официални езици: български, руски, английски
Заявка за участие: резюме на научен доклад, адрес за кореспонденция
Краен срок за заявки: 31 май 2012

ОРГАНИЗАЦИОНЕН КОМИТЕТ
Димитър Калев, Стела Рускова, Християна Йорданова, Даниела Анчева, Георги Христов

Адрес за кореспонденция:
Стела Рускова
ул. Странджа 14, 9000 Варна
мобилен: +359 886 567 104
имейл: stela_pr@abv.bg

31 август – 2 септември 2012
Велико Търново

КОГАТО СЛЪНЦЕТО ГРЕЕ, ЗЕМЯТА СЕ ПРОБУЖДА, ИЗВОРИТЕ БЛИКВАТ И ПРОТИЧАТ, ВЕТРОВЕТЕ ДУХАТ, ЦВЕТАТА ЦЪФТЯТ, ДЪРВЕТАТА ДАВАТ СВОЯ ПЛОД И ЧОВЕК СЕ ПРОБУЖДА И ЗАПОЧВА ДА МИСЛИ.

Учителя

БРАТСКАТА ГРУПА ОТ БУРГАС ОРГАНИЗИРА ТВОРЧЕСКА СРЕЩА НА ТЕМА: „ЗАВЕТА НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТИНАТА“ В БРАТСКА ГРАДИНА АЙТОС. СРЕЩАТА ЩЕ СЕ ПРОВЕДЕ НА 12 - 13 МАЙ (СЪБОТА И НЕДЕЛЯ). ЗАЯВКИ ЗА УЧАСТИЕ НА ТЕЛ. 0888 865 418; 0899 926 304

Мисли от книгата „Окованият ангел“ на Борис Николов

Една Велика Разумност, едно Велико Сърце устройва живота на всички същества - малки и големи, добри и зли.

*

В мъчнотите някой угасва, а някой просветва. Зависи кой как ще използва условията. Духът е всичко.

*

Ако у ученика няма благоговение, той не може да се ползва от знанието, което Учителя му дава. Не уважение, а благоговение - това качество дава условия на ума и сърцето да приемат знанието и да градят с него. Без това качество ученикът може да бъде събирач на знание - ще го трупа, но няма да расте. Тоест няма да бъде свързан с Великия общ организъм. Растение има само когато си свързан с Цялото. Благоговението е тази връзка.

*

В Природата има време за действието на всяка сила. В Божествения план е строго определена работата, която една сила има да извърши. Кога да встъпи в действие и колко време да действа - това е определено, нито по-рано, нито по-късно. И докато е нейното време, никой не може да спре действието й, не може да й отнеме правото. Смяната на силите става според строгите закони на Битието. Христос казва: „Сега е часът на тъмнината и тя ще направи, каквото си ще.“ Същия закон Учителя изразява така: „В Божиите решения обратни действия няма.“

*

Величието на учението на Христа: „И когато бях в тъмница, и не ме посетихте, и болен, и не ме пригледяхте, и гладен, и не ме нахранихте, и жаден, и не ми дадохте чаша вода...“, те ще рекат: „Кога е било това, Господи?“ - „Истина, истина ви казвам: това, което сторите на един от малките Мои братя, на Мен сте го сторили“. Това е същността на учението, неговата сила и красота. Не личното битие, а животът на Цялото. Това е пътят на Синовите Божии.

*

Из живота ни с Учителя. Как работи Бялото Братство. Бяхме с Учителя на Върха на Размишлението. Слънчев ден, тихо, въздухът свеж, ароматен, наоколо - мир Божий... Пихме чай, както ни е редът, разговаряхме, седнали на полянката сред скалите. В светлото мълчание, което настана, Учителя погледна с благодарност към Рупите, към безкрайните дипли на Рила, погледна и наоколо скалите и свежите поляни, и каза: „Какво би струвало, ако трябваше хората да строят един такъв салон? А ние го имаме безплатно.“ Оттогава нарекохме върха „Салоните“.

*

Какъв е смисълът на живота? Да приемем и предадем великата Божия Любов. За това ни е създал Господ.

*

Разбрах, че любовта към един човек, към едно същество, цвете или извор, е връзка с Бога. Затова тя е свята. Чрез нея ти се храниш. Христос казва: „Не само чрез хляб ще бъдеш сит, но чрез всяко Слово, което излиза от Божиите уста.“

СДРУЖЕНИЕ „СЛЪНЧОГЛЕДИ“

ОРГАНИЗИРА ПРОЛЕТЕН ЛАГЕР „ВЕЛИНГРАД 2012“

Лагерът ще се проведе в периода 8-13 април 2012 г. Цена: 195.00 лв. В цената е включено: вегетарианска храна и нощувка за 5 пълни дни в хотел „Маркита“, всички такси за музеи, археологически, исторически и природни забележителности, които са посочени в програмата; подръчни материали, необходими за заниманията; закупуване на следобедна закуска. В цената не са включени пътните разходи до сборния пункт в Пловдив и обратно до домовете.

Пътни разходи от Пловдив до Велинград и обратно - 20.00 лв. Заявки за участие в пролетния лагер се приемат до 18.03.2012 г. Внасяне на капаро в размер на 50 % от стойността на лагера до 25.03.2012 г.

Моля, ползвайте следната банкова сметка за преводи към Сдружение „Слънчогледи“:

СИБАНК ЕАД
СНЦ „Слънчогледи“
IBAN: BG84BUIB98881029179800
BIC: BUIBGBSF

За повече информация:
София: Веско Василев - 0889/34 29 38;
e-mail: veskovas@gmail.com
Пловдив: Живко Стоилов 0877/629115;
e-mail: evera@abv.bg
Бургас: Георги Христов - 0888/86 54 18;
e-mail: geotoni@abv.bg

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
Редактор: Соня МИТЕВА - 0897847649
Коректор: Спаска МИХОВСКА
За контакти: 0888228720, 0897847645;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg

цена: 0,70 лв.